

til 1,000 Kr.; men jeg mener, det er ganske urigtigt at forsikre Ejendele for et større Beløb, end de er værd. Jeg mener endogsaa, at det kan rumme en Fare. Alle Mennesker er jo ikke saa gode, som de burde være, og der bør ikke være nogen Fristelse for det mindre gode Tyende til ad en Vej, som jeg ikke her skal nævne, at skaffe sig Gevinst. Der er, som jeg sagde i Gaar, mange Tjenestefolk, der ikke har Ejendele til en Værdi af 200 Kr., maaske ikke engang 100 Kr. Jeg mener, at det var ganske naturligt, at Husbonden fik Forpligtelse til at forsikre for indtil det Beløb, som Tyendets Ejendele er værd; men naar Bestemmelsen skal forstaas, som Ministeren sagde, kan jeg ikke opfordre mine Meningsfæller til at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 23; idet jeg mener, at det da er urimeligt at sætte Summen højere op.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Med Hensyn til den foreliggende Sag er min Opfattelse den, at vi ikke trænger til nogen Lovgivning paa dette Omraade, og at det i alt Fald var det bedste, simpleste og naturligste at ophæve den bestaaende Tyendelov. Naar det skete, kan det være, at der blev Trang til en Beskyttelseslov for det umyndige Tyende. Men jeg ser ikke rettere, end at for det myndige Tyendes Vedkommende gælder, hvad det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) for et Øjeblik siden sagde, at man saa udmærket kan tale sig til Rette. Vi er jo alle Mennesker, vi er Brødre og Søstre, og vi skulde kunne dele Kaarene med hinanden og finde os til Rette i vort indbyrdes Forhold. Jeg ser derfor, som sagt, ikke, at der er nogen Grund til Lovgivning for det myndige Tyendes Vedkommende, eller rettere for de myndige Mænds og Kvinders Vedkommende, som til en given Tid finder, at de tjener sig selv og deres Sag bedst ved at indtage Tyendets Stilling.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det for et enkelt Punkts Skyld, nemlig i Anledning af den meget stærke Tale, der har været om Boligen, Værelset, hvad man vil, altsaa Opholdsstedet for Tyendet. Det ærede Medlem for Aarhus nordre (Sabroe) nævnede, at det var Arbejderklassens Interesser, man vilde varetage. Dem varetager man imidlertid paa en daarlig Maade ved her at sætte

nye Skel i Stedet for at samle. Det er jo saa, at er vi myndige Mænd og Kvinder, skal vi ogsaa staa i et saadant Forhold til hinanden, som deraffølger, og, som det ærede Medlem sagde, tale os til Rette om Tingene. Men endnu er det saa, at i jævne Bønderhjem, i alt Fald i den Egn, jeg kender bedst, Vestjylland og Midtjylland, er Boligforholdene ens for Tyendet og for Husbonden og Familien. Vi ser jo Dag for Dag af Avertissementer i Bladene, at Tyendets Stilling for Tiden er saadan, at de har Overtaget, saa at de let kan skaffe sig Bolig, som de ønsker. Man ser meget ofte, at de averterer om Plads med Ophold i Familiens private Værelser o. s. v. Hele denne Sag kan let ordnes. Men ved at indsætte saadanne Bestemmelser som dem, der her er Tale om, som almene Bestemmelser vil man bryde det Familieforhold, der nu er mellem Husbond og Tyende i de allerfeste smaa danske Landbohjem, og det vil være en Fejl, det skal man vogte sig meget for. Forholdet er der det, at Manden, Hustruen og Børnene gaar i Samarbejde med Tyendet, de spiser ved fælles Bord og bor i fælles Værelse, saa at Dagligstuen, som vi kalder det, er det Sted, hvor de opholder sig og har deres Varme. Der bliver da kun tilbage den Tid, da de skal sove, og i saa Henseende vil de specielle Bestemmelser, der her er Tale om, føre til, at der bliver indrettet et Værelse, der, selv om det ikke er særlig komfortabelt, dog i mange Henseender er bedre end det, Familien selv maa nøjes med. Der, hvor Tyendet ikke lever sammen med Familien, kunde der være Tale om saadanne Bestemmelser, men jeg synes, at de ærede Medlemmer, der taler saa meget om at varetage Arbejderklassens, Tyendets, kort sagt de smaas Tarv, maa tage Sigte paa det, der er det væsentlige, at Tjenestefolkene faar de almindelige Menneskerettigheder lige med dem, de lever sammen med. Hvor Familien og Tyendet lever sammen, maa man ikke kræve disse særlige Bestemmelser, men der, hvor man vil have denne Skilsmisse, der kan man træffe den Slags Bestemmelser. Jeg kunde udtrykke det saa grelt, som jeg gjorde for et Øjeblik siden, da et æret Medlem spurgte mig, hvad jeg vilde tale om, og jeg svarede: Jeg vil tale om, at det simpleste og naturligste var, at man lovgav paa den Maade, at Tyendet